

bregu potočka, ki se je leno vil po svoji strugi. Zlatilo jih je zahajajoče večerno solnce.

Dolgo je ležala dušica pod dehtečimi cveti trate in počivala po utrudljivem iskanju svojega doma; žalostna, ker je neusmiljeni ljudje niso hoteli sprejeti. Naenkrat je začula tožeče glasove pastirske piščali, in ko se je ozrla, je ugledala pod svetolisto brezo pastirčka pri čredi. Žalostno in milo je donela njegova pesem, in ko je utihnila, je zazrl pastirček sanjavo v daljino. Dušica je videla njegove solzne oči. Ravno tedaj je zastokal deček, vzdihnil globoko: »O Bog, kako sem vendar sam in zapuščen!«

(Konec.)

Štefan Tonkli:

Cerkvica.

V dalji je sinila cerkvica bela —
za cerkvico to mi je duša vzdrhtela,

Svetila se v solncu je cerkvica bela,
ob nji mi je nada moja živela.

Kot kri je cerkvica daljna vzžarela,
mene je žalost objela.

Ko je zavzdihnila cerkvica bela,
mene mrzla smrt je vzela.

In zajokala je cerkvica bela,
na mojem grobu je roža vzcvetela.

Pa se je zrušila cerkvica bela —
na mojem grobu je roža zvenela.

